

REFORÇAR L'AJUDA AL VIETMAN

El Soviet Suprem de la URSS, abans de cloure la sessió que ha reelegit a la responsabilitat de President del Consell de Ministres a Alexis Kossiguin, han adoptat una declaració on s'afirma, entre altres coses, que «...La Unió Soviètica farà tot allò que estigui al seu abast per tal d'ajudar a l'heròic poble vietnamès en la seva lluita per la independència i la llibertat». El Soviet Suprem aprova sense reserves «...la línia política i l'activitat pràctica del Govern en la qüestió vietnamesa», i l'encarrega «d'elaborar i dur a terme noves mesures tendents a ajudar el poble vietnamès en la seva justa lluita contra l'agressió i a reforçar la pau i la seguretat generals».

«El Govern americà», declara el Soviet Suprem, «té l'entera responsabilitat de la prossecució i de l'extensió de la guerra al Vietnam, així com de les conseqüències que puguin resultar-ne».

El Soviet Suprem «sosté resolutament la Declaració del paísos membres del pacte de Varsòvia quant a la possibilitat per a llurs ciutadans d'anar al Vietnam com a voluntaris si el Govern de la República Democràtica Vietnamesa en fa la demanda».

«Els agresors han de saber», afegix la Declaració, «que l'extensió de llurs actes de banditisme al Vietnam farà que es produeixi una ajuda i un suport acrescuts del paísos socialistes al poble germà del Vietnam».

En un altra part de la seva Declaració, el Soviet Suprem demana a tots els governs i a tots els parlaments del món «de pronunciar-se per la defensa dels principis de la justícia i de la legalitat en les relacions internacionals, com a resultat de la intensificació de l'agressió americana al Vietnam».

DENUNCIA DELS ASSASSINS

L'agressió yanqui contra el poble vietnamès indigna i subleva. I més encara quan hom pensa que aquests mateixos militars, marins, aviadors que han fet de l'assassinat de dones vells i infants una professió de fe i una bandera política es passejen pel nostre propi país, els seus vaixells ancren en els nostres ports, els seus avions ens sobrevolen, i tot això gràcies a la complicitat del govern feixista de Franco.

La indignació del barcelonins s'ha expressat, en part, fa unes setmanes, en la profusió d'inscripcions aparegudes arreu de Barcelona i en les quals es llegia —i encara es llegeix en alguns casos:

PAU AL VIETNAM! - IANQUIS, FORA DEL VIETNAM! - USA, ASSASSINS, FORA DEL VIETNAM!

Per Sabadell han circulat unes fulles amb el següent text:

EL POBLE VIETNAMES LLUITA PER LA SEVA INDEPENDÈNCIA. SOLIDARITAT AMB EL POBLE DEL VIETNAM! FORA ELS IANQUIS DEL VIETNAM!

En ocasió del XXX Aniversari

SALUTACIO DEL COMITE EXECUTIU DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA

Als camarades Josep Moix i Gregori Lòpez Raimundo.

Al Comitè Executiu del PSU de Catalunya.

ESTIMATS camarades: En complir-se el XXX Aniversari de la fundació del PSU de Catalunya, el Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya us felicita i us saluda cordialment, a vosaltres, a tots els militants del Partit, als treballadors i al poble català. Ens adherim de tot cor als actes amb que commemoreu aquesta fausta data.

En fer balanç d'aquests trenta anys, el PSU té raons de pes per a sentir-se orgullós de la seva història de lluita, de la seva trajectòria al servei de Catalunya. Fou fundat justament en el moment en que la sublevació franquista contra la República posava en greu perill les llibertats nacionals de la vostra terra i les conquestes dels treballadors. I a partir del primer dia de la seva existència el PSU va començar a desempenyar un paper rellevant en la mobilització dels recursos i energies del poble català, en la lluita per la unitat dels pobles d'Espanya contra la barbàrie feixista, la intervenció estrangera, per la democràcia i la independència.

La derrota, que tan destructora fou per a d'altres partits i organitzacions, no va abatere al PSU, a despit de la seva juvenesa. Guiant-se per la teoria marxista-leninista, el PSU va continuar la batalla en les noves condicions de la il·legalitat. La seva unitat i la seva cohesió van adquirir major solidesa i tremp enmig dels sacrificis i els sofriments de l'acció clandestina i a través de la batalla política i ideològica contra els elements inestables, oportunistes, desmoralitzats per la duresa i la prolongació de la lluita.

El període de la lluita clandestina contra la dictadura ha costat doloroses pèrdues; molts dels millors militants del PSUC han estat executats o tancats a la presó. Però a la vegada, precisament per la vostra conducta exemplar, els llaços del PSUC amb el poble català, amb els seus obrers, els seus camperols i els seus intel·lectuals, i amb la nova generació, s'han enfortit; les seves arrels s'han fet més fondes i indes-

tructibles. A despit de la persecució, el PSUC és avui el partit més organitzat i més actiu de l'oposició democràtica catalana.

Tot al llarg d'aquests trenta anys les relacions entre el PSUC i el Partit Comunista d'Espanya han transcorregut sota el signe de la més profunda i indestructible amistat. Uns mateixos principis teòrics, una mateixa línia general política, elaborada amb plena participació d'un i altre; una col·laboració i ajuda mútua mai desmentides en la lluita comuna, han forjat llaços tan sòlids que les masses consideren amb raó els nostres partits com un de sol. Mentre el PSUC s'ha esforçat continuament per unir el poble de Catalunya amb els altres pobles d'Espanya en la lluita comuna, el Partit Comunista ha sostingut amb fermesa mai desmentida el dret del poble català a l'autodeterminació.

El PSUC i el Partit Comunista d'Espanya han lluitat i lluiten junts per tal de realitzar la reconciliació dels espanyols front a la dictadura; pel cancel·lament de la guerra civil, per l'Amnistia, per a fer de la democràcia la regla de joc de la vida política d'Espanya. Junts treballen per tal de reunir entorn d'una mateixa taula a representants de tots els partits i grups, conformes amb aquells objectius, qualsevulla que hagi estat i sigui llur posició quan o davant la guerra civil. El PSUC i el Partit Comunista coincideixen en considerar la lluita per una democràcia política social com l'objectiu d'aquesta etapa històrica i com el camí per el qual el nostre país pot marxar vers el Socialisme.

En aquest trenta aniversari fem vots per nous èxits i progressos del PSUC, per la unitat del poble català, pel triomf de les llibertats catalanes, inseparables de les llibertats d'Espanya; fem vots per la unitat dels pobles d'Espanya en la marxa cap al progrés, per la fraternitat indestructible dels nostres partits.

EL COMITE EXECUTIU
DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA
23-7-66

VAGA AL RAM DEL METALL DE SABADELL

Al ram del metall s'havia aconseguit augmentar en cinc dies la paga extraordinària del 18 de juliol, però les empreses, seguint acords de la Patronal, es negaven a pagar-los, tot i que el «Sindicat» havia anunciat oficialment la concessió de l'augment.

Els metal·lúrgics sabadellencs estaven indignats i agitats. En reunió convocada a la CNS local, el jerarca Perez intentava coaccionar i frenar l'acció que els treballadors exigien, però aquests no solament no es van deixar impressionar sinó que li van cridar a la cara la seva indignació en termes d'allò més enèrgics.

El dimecres dia 9 començaren a parar fàbriques; ODAG, Marcet i Comes, Clima-Roca, Fundició Magrinyà, ACES, etc. En algunes altres, en veure que els obrers anaven resoltament a la vaga, la direcció va concedir l'augment abans de que aquella comencés. I finalment totes les empreses del Metall han hagut de pagar els cinc dies més que havien estat aprovats.

(MES INFORMACIONES D'ACCIONES OBRERES A LES PLANES INTERIORS)

EL DOCUMENT REIVINDICATIU I LA MANIFESTACIO DE TERRASSA

Com en donavem compte el número passat, el 1 de juliol, uns cinc-cents obrers entre els quals es trobaven representants dels rams Tèxtil, Metall, Construcció i Oficis Diversos de Terrassa, eren brutalment dispersats pels escamots de grisos: Un Capità de la Policia Armada i Antoni Creix en persona dirigien les operacions: Es tractava d'imposar el silenci als treballadors terrassencs. I es que per al règim accions com la que estaven desenrotllant els treballadors de la veïna ciutat fabril compten entre aquelles que més temen, entre aquelles que més poderosament contribueixen a esberlar les estructures carcomides de la dictadura.

L'acció del primer de juliol tenia el seu inici algunes setmanes endarrera. Ja el 16 de juny, un grup de treballadors de diferents rams d'indústria havia demanat al ier-

arca local Blasco un local per a reunir-se i poder discutir dels seus problemes. Després d'una irritada resistència, aquell hagué de concedir el local.

Els treballadors van decidir elaborar, fer circular i aprovar en una Assemblea un document que sintetitzés les principals reivindicacions que afecten a tots els treballadors: Petició d'un salari mínim de 250 pessetes per vuit hores de treball; implantació de l'escala mòbil que garantitzi un nivell adquisitiu adequat front a l'augment del preu de cost de la vida; igualtat efectiva de salaris per un mateix treball per a la dona i els joves; que en cas de malaltia o accident sigui abonat als treballadors el seu salari habitual íntegre; dret de vaga; Sindicat independent, democràtic, dels treballadors.

El document que contenia aquesta plataforma va circular amplament per les fàbriques i llocs de treball; uns 3.500 obrers l'havien ja refrendat amb llurs signatures a finals de juny. Es tractava, el 1 de juliol, de fer-ne entrega després de llegir-lo davant l'assemblea convocada a la Casa Sindical.

Ja resumim breument en el número anterior quines havien estat les mesures preses per la policia, advertida pels jerarques sindicals locals, els mateixos que no s'havien atrevit a negar la sala per a celebrar l'Assemblea als treballadors: Els Blasco, Romualdo Gutierrez, Peralta; els Camisas Viejas Ramos, Alcalá, i els especialistes de la B.P.S., els Martínez Aníbal, Cortés, Alvarez, etc., feien barrera a les portes per tal d'impedir que les puguessin obrir els treballadors. Expressiva barreja que caracteritza els interessos que defensen els verticals, interessos que no tenen res a veure amb els dels treballadors.

Peró, com diuen els obrers i obreres de Terrassa, l'important no és judicar la repressió, que no ha disminuït en res la moral combativa dels treballadors terrassencs; l'important és el contingut del document i les signatures amb que l'han fet seu els obrers; allò que té valor es, a més, que tot això es feia mentre Franco estava a Barcelona, es a dir, enmig de l'habitual ocupació policíaca de la població que es produeix en aquests casos, i ni això va impedir que fós expressada públicament, al carrer, la protesta; allò que és important és la reacció de simpatia i aprovació, la solidaritat expressada per la immensa majoria de la població; allò que és important és que l'acció dels treballadors

i treballadores terrassencs té aquest aire vivificador d'expressió pública, oberta, massiva, de les reivindicacions obreres, elaborades conjuntament pels propis treballadors, presentades i defensades massivament, al carrer. Aquesta és la via.

PLATAFORMA DE LES COMISSIONS OBRERES DE BARCELONA

Les Comissions Obreres de Barcelona, de cara a les eleccions sindicals, han editat una fulla on plantejen la necessitat de que els treballadors més conscients i responsables presentin llur candidatura en fàbriques, tallers i oficines i es disposin a defensar, sens treva, fins assolir-los, els set punts següents:

I. - Que el Sindicat sigui netament obrer, amb tots els seus càrrecs elegibles de baix a dalt en eleccions lliures i democràtiques pels obrers.

II. - El dret a la vaga sense restriccions de cap mena, com única arma que els de la nostra classe tenim per a defensar-nos de la despiadada i continuada explotació de que som objecte.

III. - Amb caràcter d'urgència, la revisió del salari mínim interprofessional, que nosaltres podem demostrar a tots els aficionats a les estadístiques no ha d'ésser inferior a les 300 pts. per 8 hores de treball.

IV. - Adequar aquest salari a una àgil escala mòbil. l'índex de la qual ha d'ésser calculat sobre la base dels productes de primeríssima necessitat, aliments, vestit, ensenyança, medicaments, habitació.

V. - Llibertat absoluta per al lliure acompliment de llurs funcions i llibertat i sobresseiment de tots els processats per defensar els drets dels treballadors.

VI. - Autèntic control dels montepios i mutualitats pels treballadors.

VII. - Salari real al 100 per 100 per baixa d'enfermetat, accident y jubilació.

Barcelona, juliol del 1966.
COMISSIONS OBRERES DE BARCELONA

METALGRAF (Badalona)

Mitjançant l'acció de la Comissió Obrera recolzada pels 400 treballadors d'aquesta empresa, la « Metalgraf » havia hagut de concedir un 15 % d'augment sobre el salari del Conveni, 5 % de beneficis sobre el salari base, més primes i hores extres.

El 4 de juliol, l'empresa va trencar les negociacions del Conveni; els treballadors van donar una setmana de terme per a reanudar-les, alhora que completaven llurs reivindicacions. El dia 11 començà un plante que en algunes seccions va durar dos dies. L'empresa acomiadà a un membre de la Comissió Obrera amb ànim de coaccionar així als treballadors; aquests van replicar amb una vaga de solidaritat que el 13 de juliol paralitzava tota l'empresa. El dia 14 la Guardia Civil i els de la B.I.S. fan cap a la fàbrica; aquesta amenaça amb el lock-out. Els treballadors decideixen, d'acord amb el company acomiadat, suspendre momentàniament l'acció de vaga, continuar la lluita sota altres formes i en especial la solidaritat amb el company acomiadat que l'empresa i la policia intenten prohibir.

Posteriorment el moviment de solidaritat s'ha estès per Badalona; dos documents subscrits pels representants de 10 empreses i recolzat per cinc sacerdots i altres personalitats de la localitat han estat adreçats a la Delegació Comarcal Sindical, so litaritzant-se amb el treballador repressaliat i denunciant la manca de garanties per als representants veritables dels treballadors.

TRANVIES DE BARCELONA

Els tramviaris de la cotxera de Sarrià han presentat a l'empresa la reivindicació d'un augment de 1.500 pessetes al mes. El 6 de juliol, a les 11 en punt, els 400 obrers d'una de les cotxeres es juntaven, deixant el treball, entorn del Cap de la Secció i li plantejaven la reivindicació. Després tornaren al treball, però aquest es tornà a paraitzar quan un dels treballadors fou cridat a la Direcció; al pati de la cotxera es reuniren en pocs moments la major part dels treballadors de les diferents seccions.

Les discussions continuen. La Comissió Obrera va demanar i obtenir una reunió amb la Direcció —a la qual va participar l'advocat de la Companyia—, i va reiterar la demanda. L'empresa, però, es fa el sord i parla d'un augment del 10 % i una prima, única, de 1.000 pessetes, cosa que no satisfà ni de lluny, als tramviaris. El dia 14, un centenar d'aquests es van concentrar una vegada més davant de les oficines.

Entre els tramviaris de Sarrià, com entre els de les altres cotxeres, la indignació creix i s'està estenent el propòsit de generalitzar les accions si les justes demandes que presenten no són satisfetes.

ESTEATITA (Barcelona)

Els obrers d'aquesta empresa de construcció-ceràmica i abrasius —uns 120—, s'han negat a seguir fent hores extres si el plus semanal que cobraven per fer-les no és augmentat a 500 pessetes. Fins el moment de l'acció en cobraven 200.

CAL QUE LA PLATAFORMA DE LES COMISSIONS OBRERES ARRIBI A TOTS ELS CENTRES DE TREBALL

Falten amb prou feines dos mesos per a que siguin celebrades les eleccions sindicals i és molt important que aquestes eleccions estiguin precedides per una extensa campanya sindical que arribi a tots els centres de treball.

Els obrers més conscients han de comprendre i fer comprendre al seu entorn que és necessari que els homes i dones més combatius de cada lloc de treball es presentin candidats per a desempenyar el càrrec sindical. Per tal de que tots compreguin la importància que té el que surtin elegits els millors de cada lloc de treball, cal explicar als treballadors que totes les aspiracions que tenim, tant materials com morals, les hem d'arrancar amb la nostra lluita, doncs els capitalistes mai ens han regalat res.

Els treballadors tenim dret a que la nostra família pugui viure en una casa que reuneixi les condicions mínimes d'higiene i comoditat; tenim dret a que els nostres fills puguin assistir a una

escola i rebir una bona educació i instrucció; a que les nostres dones no tinguin que donar voltes i més voltes pels mercats per tal de pugar posar el plat a taula; Per tot això i moltes coses més hem de procurar que surtin elegits els obrers més combatius, disposats a representar i a interpretar les reivindicacions més sentides dels treballadors.

Els jurats, enllaços i obrers sense càrrec sindical que perteneixem a les Comissions Obreres de Barcelona, hem elaborat en assemblees i reunions de treballadors i treballadores un programa davant de les properes eleccions sindicals. D'aquest programa en volem subratllar aquí alguns punts:

1. - Llibertat Sindical. La llibertat sindical és la primera reivindicació en ordre a la seva importància, en la qual ens hem de comprometre en presentar la nostra candidatura davant dels companys lluitarem amb totes les nostres forces per aconseguir que a Espanya existeixi un Sindicat obrer elegit i dirigit pels obrers, i en el qual tots els

La IV Reunió Nacional de Coordinadora d'Estudiants

ES IL-LUSORI PENSAR QUE UNA REFORMA DE LES A. P. E. PUGUI CONSTITUIR LA SOLUCIO DESITJADA PELS ESTUDIANTS

Els propassats dies 2 i 3 de juliol es va celebrar a Barcelona la IV Reunió Nacional Coordinadora d'Estudiants. Van assistir-hi representants electes de Barcelona, Madrid, València, San Sebastià i Bilbao. Junt amb ells participaren en els debats observadors de Santiago de Compostela, Sevilla i Valladolid. Els estudiants d'Oviedo i Pamplona van enviar llur adhesió.

En aquesta reunió es va aprovar, entre altres coses, demanar l'ingrés, en qualitat de membres observadors de la R.N.C., en els organismes estudiantivols internacionals C.I.E.—Conferència Internacional d'Estudiants— i U.I.E.—Unió Internacional d'Estudiants—, i la firma d'una Declaració conjunta, que ha estat signada per més d'una quarantena de

Facultats i Escoles Superiors de tot Espanya. En aquesta Declaració s'analitzen les experiències més generals de la lluita universitària del curs passat; El fracàs de la maniobra « neoliberal » del règim franquista per tal de domesticar la lluita universitària; la formació d'organismes democràtics independents; la política repressiva contra els estudiants que han rebutjat les A.P.E. i contra el professorat.

En la Declaració es senyala quina és la qüestió essencial a dirimir: A qui correspon l'organització del Sindicat, als estudiants o al Govern? Són els estudiants qui han de discutir i construir el seu propi marc sindical, afirma la Declaració, que afegeix:

« ...En aquesta conjuntura de crisi

universitària, amb unes A.P.E. viciades en el seu origen i fracassades en la pràctica és una ingenuïtat pensar que una reforma de les A.P.E. pugui constituir ni la solució desitjada pels estudiants, ni tan sol una base susceptible d'actuar dinàmicament sobre la problemàtica global universitària i social. La nova reforma, si es duta a terme, complirà el mateix paper que el Decret i Reglamentació del passat curs: un intent endebades de desorientació dels estudiants i retrassar uns mesos més la veritable solució. »

La Declaració senyala les condicions mínimes per a normalitzar la situació universitària: que s'acabi la repressió; retirada de totes les sancions imposades; reconeixement dels organismes democràtics creats pels estudiants; dret dels estudiants a crear com ells l'entenguin llur propi sindicat; celebració d'un Congrés Nacional d'estudiants; etapa prèvia d'eleccions lliures, convocades i controlades pels organismes independents dels estudiants.

**

LA PLATAFORMA DE LES C. O. (ve de p. 2)

càrrecs, sense exclusió, siguin elegits democràticament des de la base, es a dir, des de les fàbriques, tallers i oficines. Entenem que la llibertat sindical ens ha de permetre als treballadors crear les bases o estatuts per a la formació d'un Sindicat independent del Govern i de la patronal, en el qual tots els treballadors quedin enquadrats voluntàriament.

2. - Dret de Vaga. El dret de vaga està reconegut en tots els països capitalistes. Espanya és tan capitalista com el qui més i en canvi la vaga és un delictes; amb la qual cosa els treballadors quedem indefensos i els capitalistes intensifiquen llur explotació. Cal, doncs, que lluitem per aconseguir que la vaga sigui un dret sense limitacions, un mitjà insubstituïble per a que els treballadors puguem defensar les nostres reivindicacions.

3. - Salari Mínim. El salari mínim oficial a Espanya és de 60 pesetes. Molts diaris, molts jerarquies verticals, àdhuc personalitats eclesiàstiques, han dit a través de la premsa que aquestes ridícules 60 pessetes són insuficients de tota evidència. Però aquí queda tot, i mentrestant milers d'obres segueixen cobrant aquest miser salari mínim. Els jurats i enllaços que sortim elegits hem de lluitar per tal de aconseguir un salari mínim decent i suficient amb 8 hores de treball, i acabar d'una vegada amb les esgotadores jornades de 10, 12 i fins 14 hores de treball, que ens allunyen de la nostra família i no ens donen la possibilitat de dedicar temps a l'estudi, a la nostra formació com a treballadors, a l'esbarjo, etc.

4. - Escala Mòbil. La inflació és el mal crònic de les economies de la societat capitalista, i puix que els preus dels articles de primera necessitat pujen constantment, és precis que al salari mínim li sigui aplicada una àgil escala mòbil que corrigeixi el salari i faci que aquest estigui sempre d'acord amb els preus, doncs contrariament, per molt bon salari mínim que aconseguíssim, al cap d'uns quants mesos tornariem a les jornades d'hores extraordinàries.

5. - Llibertat per a tots els detinguts per haver defensat els drets dels treballadors. En molts dels nostres llocs de treball falten companys que estan empresonats o bé han estat acomiadats, repressaliats, perquè han tingut la consciència i el valor de defensar els nostres interessos. És urgent aixecar la nostra veu i fer que aquests companys tornin junt a llurs famílies aquells que estan empresonats, i a llurs llocs de treball aquells que han estat acomiadats.

Això és una part del programa que les comissions obreres ens hem traçat i ens tenim que comprometre a realitzar. Aquells que ens exploten també buscaran la manera de neutralitzar els nostres esforços; per això el nostre lema ha d'ésser lluitar amb energia en defensa de les nostres reivindicacions, unir i coordinar cada dia més decididament els nostres esforços.

Corresponsal del Tèxtil.

“ PIENSOS COMPUESTOS ” Martorell

Els 1.000 obrers de « Pienso Compuestos », de la vila de Martorell, han parat totalment el treball durant 24 hores per tal d'obligar a l'empresa, que feia semblant d'haver-ho oblidat, a pagar els atrasos que devia i en exigència de que fossin readmesos tres obrers acomiadats per llur participació en l'acció reivindicativa.

“ PERCHAS Y APRESTOS ”

El 16 de juliol, davant del fet de no pagar l'empresa tres dies corresponents a festes suprimides, la Comissió Obrera va plantejar a la gerència la protesta dels treballadors; o bé pagaven abans d'una hora o començava un moviment de vaga. La discussió va durar dues hores durant les quals els obrers es mantingueren parats a peu de màquina. Davant d'aquesta decidida actitud el Gerent va donar l'ordre de pagar sense esperar més.

SAN CARLES DE LA RAPITA

A la fàbrica de ciment que està construint una empresa d'italians prop de San Carles de la Rapita, els treballadors han hagut de parar el treball per tal d'obligar a l'empresa que donava llargues a l'assumpte a pagar les hores que feia un mes retenia.

L'empresa va cridar a la Guardia Civil, però el Tinent que va acudir, en conèixer el per què de l'acció obrera —cosa que els treballadors van explicar-li amb ets i uts—, és contra l'empresa que va cridar, cominant-la a pagar immediatament, cosa que aquesta va haver de fer.

BAIX EBRE

L'organització del PSU del Baix Ebre ha posat en circulació unes fulles denunciant la feixista allocució del Bisbe de Tortosa el dia que Franco va anar a aquella ciutat a inaugurar el monument a la batalla de l'Ebre. « ...Aquestes paraules », diuen les fulles referint-se a les del Bisbe, « demostren la identificació amb el règim d'una part de la jerarquia espanyola, però no són l'expressió dels sentiments de la majoria de catòlics espanyols... », i destaquen a continuació com en l'acció per la democràcia ens trobem junts homes i dones de totes les tendències.

Els aconteixements que s'han produït posteriorment a aquesta Declaració confirmen la justesa i l'encert dels seus plantejaments i propostes de solució: El Govern ha publicat un Decret reformant determinats articles de la reglamentació de les A.P.E.; ha intentat donar un semblant de democràcia a les reformes celebrant una reunió del Consell Nacional de les A.P.E.; ha llençat una campanya propagandística a través de la premsa per a fer creure que les reformes recollien les reivindicacions dels estudiants, però des de les primeres reaccions conegudes, amb tot i trobar-se la Universitat tancada, el fracàs de la maniobra es fa ja evident.

En el document publicat a « Cuadernos para el Diálogo » per setze professors de la Universitat de Madrid, aquests reclamen de la autèntica llibertat de càtedra; un ordre jurídic que assegurí a la Universitat « ...una pau veritable i digna i no un ordre exterior basat sobre la intimidació... », i, finalment, la revisió del règim de les A.P.E. per tal d'adaptar-les als principis que preconitzen els universitaris.

Els representants del Sindicat Democràtic de Barcelona no admeten com a veritable Sindicat les A.P.E. reformades per « ordeno y mando » del Govern de Franco. Significatiu és en gran manera que el Delegat de les A.P.E. de Navarra, Cruz Volvino, encarregat pel ja alludit Consell Nacional Democràtic de Barcelona, hagi fet les següents declaracions, publicades a « El Pensamiento Navarro »:

« ...El diàleg resulta molt més difícil per raó del nou Reglament de les A.P.E.... Aquest Reglament té un vici d'origen; es un Decret paternalista elaborat al marge dels estudiants i amb el mateix criteri governamental que el precedent... Per a trobar una solució al problema de la A.P.E. i del Sindicat Democràtic de Barcelona (il·legal), el millor seria de donar a cada Universitat la seva pròpia autonomia a fi i efecte de que pugués elaborar els seus propis Estatuts o bé que admitís aquells que han estat elaborats en altres llocs... »

En aquestes condicions, és d'esperar que la propera reapertura de la Universitat obri via ampla a noves accions universitàries, a noves batalles emmarcades en el profund i irreversible moviment nacional per les llibertats democràtiques.

EL P. S. U. de C. COMMEMORA EL SEU 30 ANNIVERSARI

DOS MISSATGES DE BURGOS

Al penal de Burgos segueixen sofrint-hi presó comunistes i altres demòcrates dels diversos pobles d'Espanya. També ells han commemorat l'aniversari del neixement del nostre Partit. Han tingut a cor fer arribar a la direcció del PSU, per damunt de reixes i parets, dos missatges de felicitació, un d'ells signat pels presos comunistes en general i un altre pels comunistes catalans.

« Tot al llarg d'aquests trenta anys, diu el primer, els militants del PSUC i del Partit Comunista d'Espanya hem lluitat aquí, darrera les reixes d'aquest penal, fosos en un sol ésser. Aquesta fraternitat absolutament és simple expressió de la identitat essencial d'ambdós partits. Junts celebrarem ara el vostre aniversari bressats pel cruïxir de les estructures feixistes.

En l'exigent despertar de la nostra pàtria destaca la veu de Catalunya, les lluites dels seus proletaris, de la Universitat de Barcelona, dels pagesos de Lleida, de la decidida actitud de nombrosos clergues i amplis sectors catòlics, del vigorós creixement del moviment democràtic nacional.

En no petita mesura, aquests són els fruits de la política i del treball del PSUC. Aquesta constatació és també una garantia: La garantia de que, sense que pugui ésser desviat, el torrent seguirà creixent pels canals que el porten a la seva natural desembocadura; la Vaga General Pacífica i la Vaga Nacional Política que assegurin la democràcia política i social que substitueixi el poder de l'oligarquia.

Pregant-vos que les feu extensives al Comitè Central i a tots els militants del PSUC, rebeu, estimats camarades, amb l'expressió de la més entranyable solidaritat, les nostres més fraternals i caluroses felicitacions.

Juliol del 1966

Els presos polítics de la Presó Central de Burgos.

La salutació dels presos polítics catalans, després de recordar la creació del PSU el 23 de juliol del 1936, es fa ressò de la fraternitat amb els comunistes de les altres contrades d'Espanya. Diu:

« La pràctica de l'internacionalisme proletari i la fidelitat als principis marxistes-leninistes han apretat els llaços orgànics i la compenetració política i ideològica entre ambdós partits i és avui motiu d'orgull per a uns i altres militants proclamar el PSU de Catalunya com el partit dels comunistes catalans. Sentim una íntima i autèntica joia de militar en els seus rengles i per considerar-nos per aquest mateix fet membres també del Partit Comunista d'Espanya. »

« Avui —segueix més endavant— quan els esforços i sacrificis consentits pels comunistes de tot Espanya, així com per d'altres opositors a la dictadura franquista, han conduït a l'actual procés de liquidació de les formes feixistes de poder, el PSU de Catalunya continua essent el capdevanter i orientador fidel i conseqüent de la classe obrera i del poble. Ha fet seus i aplica creadorament a Catalunya el contingut i la projecció de la línia política i programàtica exposada pel Secretari General del PCE, camarada Santiago Carrillo, en el seu llibre « Després de Franco, ¿qué? ».

« La impulsió del nou moviment obrer amb les comissions obreres al capdavant, el redreçament de la pagesia, la vigorosa actuació de l'estudiantat i de la intel·lectualitat, així com l'ascens dels moviments nacionals català, basc i galleg, menen inconteniblement a l'enderrocament de la dictadura i al restabliment de les llibertats polítiques. »

« La clamor pública exigeix l'amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics i socials; una amnistia general per a tots, que cancel·li les responsabilitats d'un i altre costat, derivades de la guerra i de les activitats polítiques posteriors. »

El missatge acaba dient:

« Units estretament tots els militants i organitzacions entorn del Comitè Central i del Comitè Executiu, aplicant amb decisió tot el Partit llurs orientacions i directrius, el PSU de Catalunya reeixirà en la tasca revolucionària que emprengué en fundar-se. »

« Cridem particularment els companys que han sofert presó a incorporar-se tots i plenament al combat i als rengles del Partit. »

« Expressem la nostra gratitud al Comitè Central i al Comitè Executiu per l'ajut de tots ordres que continuament ens ha aportat i saludem amb agraïment, en nom nostre i de les nostres famílies, tots els militants, simpatitzants i amics, tots els demòcrates, per llur actuació en defensa dels empresonats, per llur sosteniment moral i material, per llur acció constant en favor d'una amnistia general. »

« Visca el PSU de Catalunya en els seus trenta anys! »

Els militats del PSU de Catalunya. Presó Central de Burgos, juliol del 1966.

A L'EXILI

Els militants i organitzacions del PSU que es troben a l'exili han commemorat en formes diverses l'aniversari de la fundació del Partit. En algunes ciutats de França, com és el cas de Perpinyà, París i Marsella, s'ha celebrat actes polítics i de masses, sortides de germanor que han reunit a centenars d'antifranquistes de l'emigració. En altres llocs, s'han reunit els militants del PSU en actes polítics interns on han intervingut camarades de la direcció del Partit.

En aquests actes s'ha recordat la història del PSU, el seu paper en l'acció antifranquista durant aquests trenta anys de lluita aferrissada contra la dictadura de l'oligarquia financiera i terratinent i s'ha examinat el moment polític actual així com les tasques que apareixen en primera fila avui per als comunistes i poble de Catalunya en la lluita comuna de tots els pobles d'Espanya.

Els militants del PSU de Venezuela, i també els del Partit Comunista d'Espanya que es troben en aquell país, han enviat expressives salutacions a la direcció del P.S.U.C. Igualment, de molts dels actes públics o bé interns que s'han celebrat, han estat adreçats missatges al Comitè Central del PSU i al del Partit Comunista d'Espanya, als comunistes i altres patriotes empresonats, com és, per exemple, el cas de Perpinyà.

Davant d'un grup de militants del PSU reunits per a celebrar el XXX Aniversari, els camarades Santiago Carrillo i Gregori López Raimundo van expressar la importància política de la celebració d'aquest aniversari. Tocant els aspectes més actuals de la situació política, el camarada Santiago Carrillo va destacar la indissoluble vinculació dels nostres dos partits, la comunitat de principis ideològics i organitzatius que ens caracteritza, l'estreta fusió en l'acció i en el desenrotllament de la línia política rectora de la lluita dels pobles d'Espanya per les llibertats nacionals i democràtiques.

***

Ja queda senyalat en altres correspondències que els portantveus dels comitès del Partit de Barce-

lona i Terrassa han dedicat un espai a la celebració del XXX Aniversari del Partit. Cal afegir a aquesta participació de la premsa del Partit a la celebració dels trenta anys de la seva fundació, l'article publicat a « MUNDO OBRERO », òrgan del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, que en lloc destacat del número corresponent a la segona quinzena de juliol valora el paper del PSU en la direcció i organització del proletariat i poble de Catalunya. També « L'HUMANTE », òrgan central del Partit Comunista Francès, publicà en la seva secció internacional de l'edició del 23 de juliol un ampli espai per a tractar del XXX Aniversari de la fundació del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Finalment, a més dels missatges de salutació d'organitzacions i comitès del Partit, arriben també al Comitè Executiu i al Comitè Central salutacions de militants que expressen els anhels, preocupacions, i ànsia de democràcia que es manifesten per tot arreu. Raons d'espais ens impedeixen citar cada una d'elles com desitjariem.

TERRASSA

En el seu número de juliol, « EL PULSO », portantveu del Comitè Local del P.S.U. de Terrassa, publicava una salutació que aquella organització adreça a la direcció del Partit amb motiu del XXX Aniversari de la seva fundació.

Per a commemorar l'aniversari del Partit i el trenta anys del començament de la guerra civil, els treballadors de Terrassa s'havien proposat passar la diada en els boscos propers i allí, en la germanor de les cançons i poesies, parlar del significat d'aquests aniversaris, de la situació dels treballadors, de les Comissions Obreres, de l'Amnistia i de la pau.

L'ambient hi era, però la pluja, que va començar a caure a les dues de la tarda, va obligar a interrompre la jornada abans d'hora.

Entre 150 i 200 terrassencs es van juntar a Va-

BARCELONA

En el XXX Aniversari del partit, « UNIDAD » l'òrgan del Comitè de Barcelona del P.S.U., ha publicat íntegra la Declaració feta pel Comitè Executiu amb motiu d'aquesta data commemorativa.

Aquest aniversari ha estat motiu per a que els militants de Barcelona fessin un intens esforç de discussió política. Són nombroses les cel·lules i Comitès del partit que han organitzat àmplies reunions per a fer una discussió especial dels darrers documents polítics, dels editorials de « MUNDO OBRERO » i « TREBALL », dels problemes del reforçament ideològic i numèric del Partit. Aquestes discussions, valoren els companys de Barcelona, ens han ajudat poderosament per a enfrontar-nos amb els problemes del nostre treball, per a veure més clar com abordar les tasques d'organitzar a les masses, de preparar i encarar-nos amb les eleccions sindicals, de realitzar una àmplia mobilització per l'amnistia i d'avançar en el camí de la unitat i coordinació dels esforços de tots els antifranquistes.

Per altra banda, la Joventut Comunista de Barcelona ha iniciat la publicació del seu portantveu « Mundo Juvenil » justament el mes de juliol i, ultra el seu editorial dedicat als trenta anys del començament de la guerra civil, publica en lloc destacat un article-salutació al P.S.U. pel seu XXX Aniversari, donant a conèixer als joves el nostre Partit i desitjant-li nous èxits en la lluita contra la dictadura.

SABADELL

Durant la segona quinzena de juliol, unes fulles passaven de ma en ma invitant a una jornada de germanor a « Can Rull »: « ...El nostre desig —deien les fulles—, és que aquest dia es concentrin en l'esmentat lloc totes les persones democràtiques i amants de la pau. Tots units i en un crit unànim demanarem una amnistia general, la llibertat dels drets democràtics... ».

Efectivament, unes dues-centes persones es concentraren en el lloc senyalat, a despit del mal temps, i fins que la pluja obligà als assistents a dispersar-se es comentà el contingut d'aquest trenta aniversari, es cantaren cançons revolucionàries i es popularitzà la idea d'un esforç per part de tots per a recabar la promulgació d'una amnistia general per als presos polítics i exiliats, per arrencar les llibertats democràtiques de que ens priva la dictadura.

ESCOLTEU

RADIO ESPANYA INDEPENDENT ESTACIO PIRENAICA

Al matí, de 7 h. a 8 h.
per ondes de 27 - 39 i 43 metres

Al migdia, de 14 a 15 h.
per ondes de 17 - 21 i 25 metres

Tarda i vespre, de 17 a 0'30 h.
per ondes de 17 - 27 - 32 - 39 i 43 m.

EMISSIONS EN CATALA DILLUNS

I DIJOUS

carisses. Allí es van recitar poesies i es van cantar cançons; les notes vibrants i alegres de « Cuba sí, Yanquis no », de « Vietnam, estem contig », alternaven amb els aplaudiments i els crits de « Visca la democràcia! » « Prou dictadura! », i expressaven ben significativament l'esperit que presidia la commemoració: el de palesar ben alt i fort la necessitat d'acabar amb les seqüeles de la guerra civil, el de propiciar un ampli diàleg, el de fer patent la voluntat d'arrencar a la dictadura les llibertats democràtiques que amb urgència precisa el nostre país.